

**До Вищого спеціалізованого суду України з розгляду
цивільних і кримінальних справ**

**Касатор (відповідач за первісним позовом, позивач за зустрічним позовом):
Черевко Олександр Вікторович,**

**Позивач за первісним позовом (відповідач за зустрічним позовом):
Товариство з обмеженою відповідальністю «Новобудова»,
Кловський узвіз, 14-а, м. Київ, 01021,
засіб зв'язку – тел. 2808535,**

**на рішення Голосіївського райсуду м. Києва від 16 липня 2012 р.,
ухвали Апеляційного суду м. Києва від 18 вересня 2012 р. у справі № 2-523/12**

КАСАЦІЙНА СКАРГА.

Відповідно до ст. 69 ЦПК перебіг процесуального строку починається з наступного дня після відповідної календарної дати або настання події, з якою пов'язано його початок. Отже, початок перебігу строку на касаційне оскарження починається з 19.09.2012 р., закінчення припадає на 08.10.2012 р., а тому скаргу подано своєчасно.

Судові рішення оскаржуються в наступних межах:

щодо залишення без задоволення вимоги зустрічного позову зобов'язати відповідача ТОВ «Новобудова» здійснити позивачу (далі Касатору) помісячно перерахунок квартирної оплати та плати за комунальні послуги по квартирі № XX в будинку № X по вулиці XXXX в м. Києві, за період часу з 01 серпня 2008 року по 01 листопада 2011 року на підставі чинних відповідно до законодавства України нормативних актів та зобов'язати відповідача ТОВ «Новобудова» надати Касатору один примірник помісячного перерахунку квартирної оплати та плати за комунальні послуги по квартирі № XX в будинку № X по вулиці XXXX в м. Києві за період часу з 01 серпня 2008 року по 01 листопада 2011 року;

щодо задоволення позовних вимог первісного позивача (далі Товариства) про стягнення з мене основного боргу (в частині, якою судом фактично унеможливлено встановлення обставин справи), а також інфляційної складової і 3% річних, нарахованих на «борг» – повністю.

Як вбачається зі змісту судових рішень, між сторонами справи існує спір щодо правомірності застосування розпоряджень Київської міської державної адміністрації (КМДА), якими встановлені тарифи на житлово-комунальні послуги для споживачів у м. Києві і які були видані після укладення між мною і Товариством Договору «про надання житлово-комунальних послуг та послуг з утримання будинку і споруд та прибудинкової території» від 01.02.2006 р. (т. 1, а. с. 9) та Договору «про надання послуг з централізованого опалення, постачання холодної і гарячої води і водовідведення» від 01.02.2006 р. (т. 1, а. с. 14).

Моя позиція була обґрунтована тим, що розпорядження КМДА, починаючи з 01.12.2006 р. (зокрема, протягом оспорюваного мною у зустрічному позові періоду з 01.08.2008 р. по 01.11.2011 р.) не були зареєстровані територіальним органом юстиції, а тому не підлягають застосуванню. Одночасно застосуванню підлягають останні розпорядження КМДА, які пройшли процедуру державної реєстрації. Саме на тарифи, встановлені цими чинними (зареєстрованими) розпорядженнями КМДА міститься посилання в укладених між мною і Товариством договорах. Саме по цих тарифах мною своєчасно оплачувалися житлово-комунальні послуги (квартплата 0,58 грн./1 кв. м; гаряче водопостачання 3,72 грн. за куб. м; холодне водопостачання та водовідведення 0,82 грн. за куб. м; опалення 65,30 грн. за 1 Гкал) , а тому відсутність будь-якої заборгованості перед

Товариством, з урахуванням не тільки різниці у тарифах, але й сплачених мною наперед з липня 2006 р. коштів (див. розрахунок неіснуючого «боргу») послугувала підставою зустрічного позову з вимогою до Товариства здійснити перерахунок.

Позиція Товариства полягає у тому, що розпорядження КМДА, якими були встановлені тарифи на житлово-комунальні послуги не підлягають державній реєстрації в територіальному органі юстиції; усі нормативно-правові акти, на підставі яких нарахована заборгованість за житлово-комунальні послуги є чинними; до початку оспорюваного періоду з мого боку вже нібито існувала певна заборгованість.

Задовольняючи первісний позов Товариства і відмовляючи у зустрічних вимогах мені (в межах, що оскаржуються), суди обох інстанцій виходили з того, що відповідає дійсності розрахунок, здійснений Товариством у первісному розмірі 14219,52 грн. (після зменшення позовних вимог 8516,61 грн.) основного боргу, а також спростування моїх доводів щодо необхідності державної реєстрації розпоряджень КМДА наведеними судом рішенням КСУ від 25.12.2003 р. у справі № 21-рп/2003 (справа про особливості здійснення виконавчої влади та місцевого самоврядування у м. Києві) та іншими нормативно-правовими актами.

Оскаржувані судові рішення не відповідають вимогам ст. ст. 212-215, 313, 315, 360-7 ЦПК, а тому підлягають скасуванню з направленням справи на новий розгляд з наступних підстав.

Текст вказаного Указу Президента № 92/98 від 07.02.1998 р. у матеріалах справи відсутній, має гриф «не для друку». Отже вказаний акт є не оприлюдненим, а тому вважається нечинним в силу положень ст. 57 Конституції.

Розпорядженням КМДА № 2526 від 30.12.1998 р. «Про державну реєстрацію розпоряджень Київської міської державної адміністрації» на виконання Указу Президента України від 21.05.98 № 493 «Про внесення змін до деяких указів Президента України з питань державної реєстрації нормативно-правових актів», постанови Кабінету Міністрів України від 28.12.92 № 731 «Про затвердження Положення про державну реєстрацію нормативно-правових актів міністерств та інших органів державної виконавчої влади» (зі змінами і доповненнями від 16.10.98 № 1640) доповнено Регламент Київської міської державної адміністрації, затверджений розпорядженням КМДА від 03.01.1997 р. № 1 (пункт 1); а також пунктом 4 визначено, що нормативно-правові акти, які видає КМДА на виконання нею функцій виконавчого органу Київради відповідно до Указу Президента України від 07.02.1998 року № 92/98 «Про деякі питання здійснення виконавчої влади і місцевого самоврядування в містах Києві та Севастополі» не підлягають державній реєстрації в управлінні юстиції у м. Києві. Вказане розпорядження КМДА № 2526 від 30.12.1998 р. (т. 1, а. с. 178), як власне і сам Регламент до якого вносилися зміни, до відома населення не доводилися, а тому є нечинними в силу положень ст. 57 Конституції.

Згідно частин 1, 2 т. 8 ЦПК суд вирішує справи відповідно до Конституції України, законів України та міжнародних договорів, згода на обов'язковість яких надана Верховною Радою України. Суд застосовує інші нормативно-правові акти, прийняті відповідним органом на підставі, в межах повноважень та у спосіб, що встановлені Конституцією та законами України.

Ст. 19 Конституції визначено, що органи державної влади та органи місцевого самоврядування, їх посадові особи зобов'язані діяти лише на підставі, в межах повноважень та у спосіб, що передбачені Конституцією та законами України.

«На підставі» означає, що суб'єкт владних повноважень: 1) повинен бути утвореним у порядку, визначеному Конституцією та законами України; 2) зобов'язаний діяти на виконання закону, за умов та обставин, визначених ним. «У межах повноважень» означає, що суб'єкт владних повноважень повинен приймати рішення, а дії вчиняти відповідно до встановлених законом повноважень, не перевищуючи їх. «У спосіб» означає, що суб'єкт владних повноважень зобов'язаний дотримуватися встановленої законом процедури і форми прийняття рішення або вчинення дії і повинен обирати лише визначені законом засоби.

Як роз'яснюється п. 5 постанови Пленуму ВСУ № 9 від 01.11.1996 р. судам необхідно виходити з того, що нормативно-правові акти будь-якого державного чи іншого органу (акти Президента України, постанови Верховної Ради України, постанови і розпорядження Кабінету Міністрів України, нормативно-правові акти Верховної Ради Автономної Республіки Крим чи рішення Ради міністрів Автономної Республіки Крим, акти органів місцевого самоврядування, накази та інструкції міністерств і відомств, накази керівників підприємств, установ та організацій тощо) підлягають оцінці на відповідність як Конституції, так і закону. Якщо при розгляді справи буде встановлено, що нормативно-правовий акт, який підлягав застосуванню, не відповідає чи суперечить законові, суд зобов'язаний застосувати закон, який регулює ці правовідносини.

Пунктами 12, 15 статті 92 Конституції встановлено, що виключно законами України визначається організація та діяльність органів виконавчої влади, засади місцевого самоврядування.

Відповідно до ст. 41 Закону України № 586-XIV «Про місцеві державні адміністрації» нормативно-правові акти місцевих державних адміністрацій підлягають державній реєстрації у відповідних органах юстиції в установленому органом порядку і набувають чинності з моменту їх реєстрації, якщо самими актами не встановлено пізніший термін введення їх у дію. Нормативно-правові акти місцевих державних адміністрацій, які стосуються прав та обов'язків громадян або мають загальний характер, підлягають оприлюдненню і набувають чинності з моменту їх оприлюднення, якщо самими актами не встановлено пізніший термін введення їх у дію.

Отже, в порушення процесуальних приписів ст. 8 ЦПК судом першої інстанції були застосовані не оприлюднені, нечинні (такі, що не підлягають застосуванню) нормативно-правові акти Президента України і КМДА.

Таким чином, посилання суду першої інстанції на Указ Президента України № 92/98 від 07.02.1998 р. (не для друку) «Про деякі питання здійснення виконавчої влади і місцевого самоврядування в містах Києві та Севастополі» та розпорядження КМДА № 2526 від 30.12.1998 р. «Про державну реєстрацію розпоряджень Київської міської державної адміністрації» при визначенні повноважень КМДА, як виконавчого органу Київської міської ради є неправильним застосуванням норм матеріального права.

Крім того, окремі акти КМДА були прийняті у зворотному часі, що є порушенням ст. 58 Конституції. Зокрема, розпорядження КМДА № 979 від 31.08.2009 р. на думку суду «діяло» з 01.08.2009 р.; розпорядження КМДА № 1193 від 15.10.2009 р. «діяло» з початку жовтня 2009 р.; розпорядження КМДА №№ 978, 980, 981 «діяли» з 01.08.2009 р.; розпорядження КМДА № 1193 від 15.10.2009 р. «діяло» з 01.10.2009 р. У зворотному часі видані і розпорядження КМДА №№ 141-144 від 12.02.2007 р. (з 01.12.2006 р.), дати видання яких судом не зазначені.

Разом з тим, Указом Президента «Про державну реєстрацію нормативно-правових актів міністерств та інших органів виконавчої влади» від 03.10.1992 р. (далі – Указом) встановлено, що з 1 січня 1993 року нормативно-правові акти, які видаються міністерствами, іншими органами виконавчої влади, органами господарського управління та контролю і які зачіпають права, свободи й законні інтереси громадян або мають міжвідомчий характер, підлягають державній реєстрації.

Постановою Кабінету Міністрів України від 28.12.1992 р. № 731 затверджено Положення про державну реєстрацію нормативно-правових актів міністерств, інших органів виконавчої влади (далі – Положення), згідно якого державну реєстрацію нормативно-правових актів обласних, Київської та Севастопольської міських державних адміністрацій, їх управлінь, відділів, інших підрозділів, територіальних органів центральних органів виконавчої влади здійснюють головні управління юстиції в областях, містах Києві та Севастополі (п. 6 Положення).

Міністерства, інші центральні органи виконавчої влади направляють для виконання нормативно-правові акти лише після їх державної реєстрації та офіційного

опублікування. У разі порушення зазначених вимог нормативно-правові акти вважаються такими, що не набрали чинності, і не можуть бути застосовані (п. 15 Положення).

Зазначені Указ і Положення не містять жодних виключень для актів КМДА, прийнятих на виконання компетенції виконавчого органу місцевого самоврядування.

Відповідно до ч. 1 ст. 360-7 ЦПК рішення Верховного Суду України, прийняте за наслідками розгляду заяви про перегляд судового рішення з мотивів неоднакового застосування судом (судами) касаційної інстанції одних і тих самих норм матеріального права у подібних правовідносинах, є обов'язковим для всіх суб'єктів владних повноважень, які застосовують у своїй діяльності нормативно-правовий акт, що містить зазначену норму права, та для всіх судів України. Суди зобов'язані привести свою судову практику у відповідність із рішенням Верховного Суду України.

Згідно ч. 2 ст. 214 і ст. 313 ЦПК при виборі правової норми, що підлягає застосуванню до спірних правовідносин, суди зобов'язані враховувати висновки Верховного Суду України, викладені у рішеннях, прийнятих за результатами розгляду заяв про перегляд судового рішення з підстави, передбаченої пунктом 1 частини першої статті 355 цього Кодексу. Мною до суду першої інстанції було подано постанову Верховного Суду України від 28.11.2011 р. у справі № 21-246а11 щодо правозастосування положень вищевказаних Указу і Положення (т. 2, а. с. 195); яку також було прикладене до апеляційної скарги (т. 2, а. с. 253).

Відповідно до ч. 4 ст. 212 ЦПК результати оцінки доказів суд відображає в рішенні, в якому наводяться мотиви їх прийняття чи відмови у прийнятті. Відповідно до вимог п. 3 ч. 1 ст. 215 ЦПК рішення суду складається з мотивувальної частини із зазначенням: мотивів, з яких суд вважає встановленою наявність або відсутність фактів, якими обґрунтовувалися вимоги чи заперечення, бере до уваги або відхиляє докази, застосовує зазначені в рішенні нормативно-правові акти. Проте, в оскаржуваному рішенні суду першої інстанції не тільки відсутні мотиви, з яких суд відхилив висновки Верховного Суду України, але й взагалі зазначене рішення вищої судової інстанції не згадується.

На вказані порушення норм матеріального і процесуального права мною було звернуто увагу у скарзі до суду апеляційної інстанції. В порушення вимог ст. ст. 313, 315 ЦПК в оскаржуваній ухвалі суду апеляційної інстанції відсутні будь-які мотиви відхилення доводів апеляційної скарги.

Таким чином, судами обох інстанцій зазначені норми процесуального права було грубо і навмисно порушені: проігноровано постанову Верховного Суду України, якою зроблено висновок щодо правомірності скасування розпоряджень КМДА, що не пройшли процедури державної реєстрації, якими встановлювалися тарифи на ЖКП для споживачів.

За змістом Наказу Мін'юсту № 34/5 від 12.04.2005 р. «Про вдосконалення порядку державної реєстрації нормативно-правових актів у Міністерстві юстиції України та скасування рішення про державну реєстрацію нормативно-правових актів» скасування нормативно-правового акта - визнання в установленому законодавством порядку недійсним з моменту прийняття не зареєстрованого у Міністерстві юстиції України нормативно-правового акта, що підлягав державній реєстрації.

Одночасно судами обох інстанцій повністю проігноровано, як доказ, постанову Шевченківського райсуду м. Києва від 05.07.2007 р. у справі № 2а-166/07 (т. 2, а. с. 131), що набрала законної сили з ухвалою Київського апеляційного адміністративного суду від 23.12.2008 р. (подано з апеляційною скаргою) про скасування розпорядження КМДА № 641 від 30.05.2007 р. «Про впорядкування розмірів тарифів на послуги з утримання будинків та прибудинкових територій та внесення змін до розпорядження Київської міської державної адміністрації від 19.05.2000 N 748». При цьому, судами обох інстанцій не досліджено, що вказане розпорядження після цього «втратило чинність» (згідно з розпорядженням КМДА № 97 від 30.01.2009 р.), а потім його «дію» «поновлено» з 1 лютого 2009 року (згідно з розпорядженням КМДА № 229 від 27.02.2009 р.). Тобто, вже скасоване судом розпорядження було КМДА у зворотному часі «поновлено» (!) і на думку КМДА і Товариства «діяло» до 01.06.2009 р. (видання іншого розпорядження КМДА № 518

від 29.04.2009 р.). «Дію» останнього, в свою чергу було зупинено розпорядженням Кабміну № 842-р 17.07.2009 р., а виконання – ухвалою Окружного адміністративного суду м. Києва від 12.08.2009 р. в адміністративній справі № 2а-9705/09/2670 (провадження по якій на даний час зупинено). Таким чином, судами обох інстанцій було унеможливлено встановлення фактичних обставин справи, а саме: номерів, дат видання і назв нормативно-правових актів органу місцевого самоврядування, на підставі якого Товариство нараховувало мені «борг» за послугу по утриманню будинку і споруд та прибудинкової території з 01.12.2006 р. по 01.06.2009 р. (протягом частини періоду, який є спірним по цій справі і щодо якого Товариством у його рахунку-попередженні наведено «борг» у розмірі 3209,45 грн. станом на 01.01.2008 р. (т. 1, а. с. 20); відповідно не встановлено – чи існує цей «борг» взагалі.

Щодо розпорядження КМДА № 617 (судом помилково вказано № 607) від 26.04.2011 р., на яке міститься посилання у рішенні суду, то з його змісту взагалі не можна зрозуміти –з якого саме часу воно «діє» (цього просто не вказано). Судом щодо цього зазначено, що воно застосовується «в подальшому», тобто в цій частині в порушення ч. 4 ст. 60 ЦПК рішення суду побудовано на припущеннях.

В судовому рішенні першої інстанції взагалі відсутнє належне обґрунтування «боргу» за послугу опалення. Відповідно до Додаткової угоди № 1 від 01.02.2006 р. до Договору «про надання послуг з централізованого опалення, постачання холодної і гарячої води і водовідведення» від 01.02.2006 р. (т. 1, а. с. 13) за централізоване опалення «Власник» оплачує послуги згідно з показаннями загальнобудинкових засобів обліку теплової енергії пропорційно опалювальної площі квартири. Пунктом 3.1. розпорядження КМДА № 2306 від 26.12.2002 р. (із змінами і доповненнями, внесеними розпорядженням КМДА № 1923 від 17.10.2003 р.), зареєстрованим в Київському міському управлінні юстиції 28.12.2002 р. за № 100/483 «Про затвердження Методики проведення перерахунків за надані населенню послуги центрального опалення та централізованого гарячого водопостачання» єдиними підставами для проведення перерахунків мешканцям житлового будинку за надані послуги з центрального опалення та централізованого гарячого водопостачання визначені: 1) зведений акт звірки нарахувань за спожиту теплову енергію для потреб центрального опалення (далі - зведений акт), оформлений відповідно до вимог цієї Методики (розділ 4); 2) зведений тристоронній акт звірки нарахувань за спожиті обсяги холодної води та теплової енергії на її підігрів для потреб централізованого гарячого водопостачання (далі - зведений тристоронній акт), оформлений відповідно до вимог цієї Методики (розділ 5). Відповідно до п. 3.13. тільки тим квартиронаймачам (власникам квартир), які протягом всього розрахункового опалювального періоду сплачували за послуги центрального опалення чи гарячого водопостачання (або обох видів послуг) за показаннями квартирних лічильників, встановлених відповідно до установленого порядку, перерахунок нарахованих платежів за відповідну послугу (послуги) не здійснюються (тобто дія розпорядження поширюється на правовідносини, коли лічильник є загальнобудинковим).

Пунктами 12-14 клопотання від 11.08.2011 р. я просив повторно витребувати докази: а) Зведені (двосторонні та тристоронні) акти нарахувань за теплову енергію для потреб ЦО і ГВП по будинку, де я мешкаю, відповідно до Методики, затвердженої розпорядженням КМДА від 26.12.2002 р. № 2306 за період з 01 серпня 2008 року і по цей час; б) Щорічні Повідомлення мешканцям квартири № 83 будинку за адресою вул. Саперно-Слобідська, 8 про проведені перерахунки за ЦО на підставі Актів звірки у відповідності до розпорядження КМДА від 26.12.2002 р. № 2306 за період з 01 серпня 2008 року і по цей час; в) Ліцензії Товариства на виробництво послуг з ЦО, ГВП та ХВП (т. 1, а. с. 34). Згідно журналу судового засідання від 15.08.2011 р. клопотання було задоволено передуючою суддею Сальниковою Н. М. (т. 1, а. с. 78). Проте, витребувані судом докази Товариством так і не були надані і у матеріалах справи відсутні.

За змістом п. 2.2.2. Договору № 5500008 на постачання теплової енергії у гарячій воді від 20.08.2007 р., укладеного між ПАТ «Київенерго» (постачальником) і Товариством

саме перший зобов'язується щомісячно оформляти для Товариства табуляграми і коригування величини спожитої теплової енергії (т. 1, а. с. 192).

Замість витребуваних документів новій судді Антоновій Н. В. представником Товариства були 15.11.2011 р. надані такі документи: відомості та журнал щомісячного обліку споживання теплової енергії (опалення) на 44 арк., відомості та журнал щомісячного обліку споживання теплової енергії (ГВП) на 76 арк. і табуляграми фактичного споживання теплової енергії для потреб опалення та гарячого водопостачання на 42 арк. Надані документи виготовлені безпосередньо самим Товариством (т. 1, а. с. 164), не містять жодних підписів і печаток теплопостачальної організації (ПАТ «Київенерго»), а тому взагалі не стосуються предмету доказування згідно ч. 3 ст. 58 ЦПК. Щомісячних облікових карток (т. 2, а. с. 77-118), на яких містяться печатки «ПАТ «Київенерго» у матеріалах справи із загального обсягу є лише 4 (т. 2, а. с. 80, 82, 84, 85).

Згідно ч. 2 ст. 59 ЦПК обставини справи, які за законом мають бути підтверджені певними засобами доказування, не можуть підтверджуватись іншими засобами доказування. Проте, саме ці, виготовлені Товариством (тобто зацікавленою особою) документи, а також «довідка-розрахунок теплової енергії для опалення» (т. 1, а. с. 202) без будь-яких реквізитів теплопостачальної організації ПАТ «Київенерго» на підтвердження їх достовірності і були покладені в основу висновків суду щодо правомірності нарахувань за теплову енергію. При цьому, витребувану судом ліцензію на право провадження господарської діяльності з постачання теплової енергії, яку так і не було надано, Товариство отримало лише за розпорядженням КМДА № 2374 від 15.12.2011 р. (поза межами оспорюваного періоду).

В судовому рішенні першої інстанції взагалі не наведені мотиви відхилення доказів переплати мною коштів за послуги водопостачання. Тобто з мене повторно стягнуті кошти за воду, без урахування того, що станом на момент заміни лічильників на нові (акт від 12.05.2009 р.) були зафіксовані показники, понад за які мною вже було сплачено раніше. Таким чином, судами унеможливлено встановлення фактичних обставин справи щодо реального обсягу (у кубічних метрах) переплати з мого боку, незалежно від тарифів, за ці послуги (включно по 760 куб/м за гаряче водопостачання і по 1110 куб/м за холодне водопостачання і водовідведення за показниками демонтованих у червні 2009 р. лічильників, які були замінені на нові).

В частині безпідставності застосування Товариством тарифів за послуги опалення і водопостачання мною було надано в якості доказу постанову Київського апеляційного адміністративного суду від 09.03.2011 р. у справі № 2а-1888/10 (додаток № 9 до зустрічного позову), мотивувальною частиною якої щодо розпоряджень КМДА № 1332 від 30.11.2009 р. «Про встановлення та погодження тарифів на комунальні послуги з централізованого постачання холодної води, водовідведення та гарячої води для населення», № 1333 від 30.11.2009 р. «Про затвердження тарифів на теплову енергію, встановлення та погодження тарифів на комунальні послуги з централізованого опалення і постачання гарячої води для населення», № 1335 від 30.11.2009 р. «Про продовження дії розпоряджень виконавчого органу Київської міської ради (Київської міської державної адміністрації) від 31.08.2009 року № 978, № 979», № 191 від 30.03.2010 р. «Про продовження дії розпоряджень виконавчого органу Київської міської ради (Київської міської державної адміністрації) від 31.08.2009 року № 978, № 979», № 392 від 31.05.2010 р. «Про затвердження тарифів на теплову енергію, встановлення та погодження тарифів на комунальні послуги з централізованого опалення і постачання гарячої води для населення» встановлено: той факт, що вони не набрали чинності, виключає необхідність визнання їх нечинними. Отже, судами у цій справі були застосовані нормативно-правові акти, щодо яких мотивувальною частиною рішення суду в адміністративній справі встановлено юридичний факт їхньої нечинності; при цьому номери і дати розпоряджень КМДА, за якими протягом оспорюваного періоду проводилися нарахування Товариством за послуги опалення в судових рішеннях відсутні. В цій частині судами знов-таки було

унеможливлено встановлення фактичних обставин справи і не взято до уваги докази, що не підлягають повторному доведенню (ч. 3 ст. 61 ЦПК).

Також, зі змісту розпорядження КМДА № 1127 від 28.08.2007 р. (яким одночасно визначено таким, що втратило чинність розпорядження КМДА № 640 від 30.05.2007 р., що в подальшому скасовано судом з моменту прийняття – див. постанову ВСУ від 28.11.2011 р.) неможливо встановити дату початку його «дії». Розпорядження КМДА № 86 від 31.01.2007 р. «Про затвердження тарифів на теплову енергію та встановлення, погодження тарифів на комунальні послуги з централізованого опалення і постачання гарячої води для відпуску бюджетним установам і організаціям, іншим споживачам» взагалі не стосується населення і тарифів на ХВ (холодну воду), як про це безпідставно зазначено судом першої інстанції, а щодо інших актів не вказано дати їх видання.

Відповідно до вимог вищезгаданої ст. 41 Закону України № 586-XIV акти місцевих державних адміністрацій, які відповідно до закону є регуляторними актами, оприлюднюються у порядку, встановленому статтею 12 Закону України «Про засади державної регуляторної політики у сфері господарської діяльності». Розпорядження КМДА, якими встановлені тарифи на житлово-комунальні послуги для споживачів м. Києва, якими керуються постачальники Товариства (зокрема, ПАТ «Київенерго» і ПАТ «Київводоканал») і на які містяться посилання в оскаржуваних судових рішеннях є регуляторними актами. Згідно вимог ст. 9 Закону України № 1160-IV «Про засади державної регуляторної політики у сфері господарської діяльності» кожен проект регуляторного акта оприлюднюється з метою одержання зауважень і пропозицій від фізичних та юридичних осіб, їх об'єднань. Про оприлюднення проекту регуляторного акта з метою одержання зауважень і пропозицій розробник цього проекту повідомляє у спосіб, передбачений статтею 13 цього Закону. Нормативно-правові акти Київської міської ради, Київської міської державної адміністрації та інших органів виконавчої влади Києва набувають чинності з дня їх офіційного оприлюднення в газеті Київської міської ради «Хрещатик» (пункт 1 рішення Київської міської ради № 138/239 від 04.02.1999 р. «Про порядок набуття чинності та оприлюднення нормативно-правових актів»). У зазначеному виданні «Хрещатик» жодні проекти регуляторних актів (розпоряджень КМДА, якими керувалися суди при розгляді справи) не оприлюднювалися, що й послугувало підставою для моїх численних звернень до Товариства повідомити приводи і підстави для підвищення вартості житлово-комунальних послуг. На вказане я звертав увагу суду апеляційної інстанції у поясненнях, що в порушення п. 2 ч. 1 ст. 315 ЦПК взагалі не визначено як доводи апелянта.

Судові рішення є незаконними і необґрунтованими в частині стягнення з мене інфляційних і 3% річних.

Постановою Верховного Суду України від 20.06.2012 р. у справі № 6-68цс12 зроблені правові висновки щодо правозастосування положень ст. 625 ЦК України при оплаті встановленого індексу інфляції за весь час прострочення, а також трьох процентів річних від простроченої суми. За змістом рішення вищої судової інстанції ст. 625 ЦК підлягає застосуванню при умовах укладення договору, яким передбачений обов'язок споживача у разі прострочення платежів сплатити пеню, а на вимогу виконавця (що також має бути передбачено договором) – суму втрат від інфляції та три проценти річних.

По-перше, вказані «штрафні санкції» нараховані Товариством на неіснуючий «борг»; по-друге, така міра відповідальності за невиконання зобов'язання не передбачена укладеними між мною і Товариством договорами (т. 1, а. с. 9, 14); по-третє, у матеріалах справи відсутні жодні вимоги виконавця послуг (котрим суд вважає Товариство), які передували позову щодо необхідності сплати інфляційних і пені.

Крім того, до подачі Товариством позову до мене я не тільки не отримував жодних вимог оплати «боргу», інфляційних і 3% річних, але й рахунків для поточної оплати житлово-комунальних послуг, вважаючи, що таким чином взагалі не маю жодної заборгованості. Не виключено, що неповідомлення Товариством про існування боргу було

зроблено умисно, а відтак суд відповідно до положень ч. 2 ст. 616 ЦК мав зменшити розмір неустойки внаслідок невжиття Товариством заходів щодо зменшення «боргу».

Таким чином, судами обох інстанцій були порушені положення ч. 2 ст. 162 ЖК і ч. 2 ст. 32 Закону України № 1875-IV «Про житлово-комунальні послуги», якими стягнення квартплати і комунальних послуг передбачено тільки за тарифами, затвердженими в установленому порядку. Не чинні (недійсні з моменту прийняття) тарифи, що до того ж встановлено в судовому порядку, не можуть вважатися «затвердженими в установленому порядку». Судами не обґрунтовано визначення моменту виникнення зобов'язання.

В частині відмови мені у вимогах здійснити перерахунки, які кореспондуються із задоволеними вимогами Товариства судом в порушення ч. 3 ст. 58, ч. 2 ст. 59, ст. 212 ЦПК не було встановлено фактів підтвердження оплати мною житлово-комунальних послуг за єдиними тарифами, що були затверджені саме в установленому порядку і які є тотожними тарифам, зазначеними в укладених між мною і Товариством договорах.

В ході розгляду справи відбулася непередбачена заміна головуючої судді: з Сальникової Н. М. на Антонову Н. В., що є грубим порушенням ч. 2 ст. 159 ЦПК, тобто безпосередності судового розгляду. Саме суддею Антоною Н. В. було унеможливлено встановлення фактичних обставин, що мають значення для правильного вирішення справи.

За наслідками судових рішень по цій справі з мене безпідставно стягнуто на користь Товариства суму основного боргу у розмірі 8516,61 грн., як 14219,52 грн. «боргу» за вирахуванням сум 5546,95 грн. (яка до «боргу» не відноситься) і 155,96 грн. за межею позовної давності. При цьому, за серпень 2011 р. «борг» з мене було стягнуто без заявлення відповідних вимог Товариством (т. 1, а. с. 21), тобто в порушення ч. 1 ст. 11 ЦПК суди вийшли за межі позовних вимог. Оскільки мною по 01.09.2011 р. оплачено 13367,32 грн., що підтверджується матеріалами справи і розрахунком, позитивне сальдо насправді складає 4850,71 грн. (як різниця від 8516,61 грн.), що є підставою для перерахунку.

Відповідно до ч. 1 ст. 19 Конституції правовий порядок в Україні ґрунтується на засадах, відповідно до яких ніхто не може бути примушений робити те, що не передбачено законодавством.

Виконання оскаржуваних рішень призведе до безпідставного стягнення з мене у примусовому порядку Державною виконавчою службою не тільки неіснуючого боргу, але й виконавчого збору; при цьому стягнуті гроші мають бути переліченими Товариством третім особам внаслідок чого для повернення цих коштів (які будуть правомірно набути третіми особами майном) мені доведеться прикласти значних зусиль шляхом подачі заяв про перегляд судового рішення за нововиявленими обставинами (враховуючи, що окремі розпорядження КМДА також скасовані судами, але рішення ще не набрали законної сили), а також подачі мною позовів до Товариства і органів ДВС, де судові інстанції будуть процесуально вимушені враховувати необґрунтовані висновки суду по цій справі. У зв'язку з цим прошу зупинити виконання рішення суду до закінчення касаційного провадження.

На підставі викладеного, ст. 19 Конституції, ст. ст. 8, 13, 159, 212-215, 324, 335, 338, ч. 1 ст. 343, 360-7 ЦПК України,

ПРОШУ:

зупинити виконання оскаржуваних судових рішень по цій справі;

оскаржувані рішення Голосіївського райсуду м. Києва від 16 липня 2012 р. з ухвалою Апеляційного суду м. Києва від 18 вересня 2012 р. скасувати, направивши справу на новий розгляд до суду першої інстанції.

Додатки: *копія касаційної скарги (для іншої сторони), рішення Голосіївського райсуду м. Києва від 16.07.2012 р., ухвала Апеляційного суду м. Києва від 18.09.2012 р., клопотання і судовий збір (для суду).*

08 жовтня 2012 р.

/Касатор Черевко О. В./